

Tanker

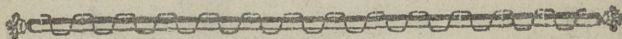
ved

S. T. Hr. Provst Kroghs

G r a v

af

Peder Andreas Heiberg.

• BERGEN, 1783.

Trykt i Hans Kongl. Majeests. privilegerede Bogtrykkerie,
hos RASMUS H. DAHL.

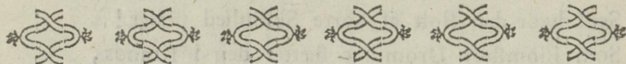
* 189 078979

NS 1479

Peter Anthon...

ERGOEN, 1793
Dr. h. i. Hans Koenig, Major, 1793
hos Rasmus H. Dani.

Saa er det vist, jeg meer ey kand
Mit Haab og Frygt i tvivlsom Skaaler veje?
Saa röver Döden atter os en Mand,
Som vi for lidet kiendt, og længer burdet eye?
Et ukient Vel til Sorg os ey kand friste,
Men det vi eengang nöd, er dobbelt tungt at misfe.

Saa vaagn, min Siæl! af Dvalen op!
See! Tidens Bölge, hvor den voldsomt bruser!
See! hvor dens stride Ström selv Klippens Top
Og mindste Solegrand med lige Vælde knuser!
Alt växles idelig foruden Hvile,
Og til sin aabne Grav med hastig Skridt sees iile.

See Rosen med sit Purpurs Glands!

See! hvor den stolt af kørte Skiönhed praler!
Som Blomsters Dronning flættes den i Krands,
Men visner bort, og döer endnu för Solen daler.
Den blomstrer og fortryller vores Øye,
Men snart for Tidens Vold dens Stolthed sig maa böye.

Hist staaer en Eeg, hvis stærke Krop
Tör trodsé diervt den grumme Tidens Vælde;
Som midt i Skoven modig kneyser op,
Af Safter stærk, men meer af heele Seklers Ælde.
Snart en Orcan paa Vindens Vinger haster,
Oprykker den med Roed, og som et Rör omkaster.

Forvovne Menneske! som dig
I Haab tör over Livets Grændser strække!
Ak! see dit korte Maal! lad endelig
Den Tanke dig udaf din lange Dröm opvække!
Til trods for Himlen du paa Sekler tænker;
Til Straf den dig maaskee ey Morgen Dagen skiænker.

Hiin Helt, som sees, med Laurbærkrands
Om stolte Pande, ind paa Ærens Bane bryde,
Til blodig Kamp gaaer som til munter Dands,
Og maaler ved sig selv det Blod han vil udgyde:
Men naar han best vil Döden Offer bære,
Han tidt i Seyers Favn maa selv et Offer være.

Et

Et Øyeblik kand i sin Grav
Regenten styrte fra sin gyldne Throne,
Ey Döden nogen mindste Ophold gav
For Penge; Guldet ey hans Grumhed kand forföne.
Den Slaven med sin tunge Lænke leder
Til samme Maal, hvorhen den Kongen Vey bereder.

Som Elven, der af Fieldet ned
Med Tordens Brag en skumhvid Bølge skyder;
Og Floden, der imellem Blomster - Beed
Med fast umærket Ström i stille Bugter flyder;
Men lige Skat de Havet begge giver;
De begge to et Rov for Oceanet bliver.

See her igien et ynkligt Spoer
Af Dödens Magt og Tidens grumme Vælde!
Med ondskabsfulde Fryd den hastig foer,
At rive Styttten om, hvorved et Huus maae hælde.
Dens Marmorskrevne Lov maae alting lyde:
Et Vink: — Naturen strax sig tvinges at nedbryde.

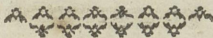
Mon Enkens Graad bevæger dig? —
Med stolt Foragt du hörer hendes Sukke.
Mon nie Umyndige og Smaae, som sig
Med Taarer væbnede? — forgiæves! — han maae bukke.
Du vinkede, og strax var Huuset öde;
Döe! sagde du; og strax en Mand og Fader döde.

Som naar man Skovens Due faae
Paa Redet sine spæde Unger made,
Om hende fees den elskte Mage gaae,
Og begge vise sig ved fælles Omförg glade.
Et Skud: — han döer: — til Sorg hun Tonen stemmer;
Hun klager ynkeligt, og næsten Redet glemmer.

Saa flyde Sorgens Taare need!
Grød, fromme Enke! for din tabte Mage!
Grød Börne-Flok! endskiönt I neppe veed
Hvor bitter Skaalen er, som I har maattet smage;
Dog maae til Tröst den Sandhed os bevæge:
Den Haand som faaret har, den samme kand og læge.

Du Himlens Datter! ædle Dyd!
Forund mig af din reene Glands en Straale!
Jeg trodfer Tidens Tordens fæle Lyd;
Mit svage Legeme dens Magt skal villig taale.
Lad Dödens Nat kuns Dagen for mig dölge!
En nye og bedre Dag jeg seer paa Natten følge.

Saa gik du da den Dag imod
Du salig Siæl! som andre Veyen lærte;
Som aldrig dem foruden Tröst forlod,
Naar Dödens bittere Qual omspændte deres Hierte!
Far evig vel! Din Aske roeligt hvile!
Din Siæl med salig Blik til os paa Jorden smiile!

Paa Pladen.

Pilleren nedrives,
Hufet bæver.

Saa bævede og en heel Familie,
da Döden

den 6te April 1783
nedrev

en Pillere for et vidtlöftigt Huus,
en Styttte for Guds Kirke:

*Den i Livet Velærværdige og Höylærde,
nu i Döden salige*

Herr Magister

Jens Andreas Krogh,

Provst og Sognepræst ved Nyekirken
i Bergen,

fom er föd til Verden

den 4de Novembr. 1740.

for at döe igien i sit 43de Aar.

En graahærdet Faders,

En bedrövet Enkes,

Nie umyndige Börns,

En elsker Menigheds,

Utallige Fattiges,

Mange Venners

Graad og Tsare

vidne om vores Tab.

Heic fitus est sacrae promus condusqve Minervae;

Musarum fitus est heic amor ille chori.

Phæbi nil habuit, nil Palladis alma suppellex,

Qvo durum lethi flecteret imperium.

